

THAILAND ECONOMIC MONITOR

ADVANCED GREEN
MANUFACTURING
FOR GROWTH

บทสรุปผู้บริหาร

THE WORLD BANK

IBRD • IDA | WORLD BANK GROUP

East Asia & Pacific

บทสรุปผู้บริหาร

คาดว่าอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจจะชะลอลงเหลือร้อยละ 1.6 ในปี พ.ศ. 2569 ก่อนจะขยับขึ้นเป็นประมาณร้อยละ 2.2 ในปี พ.ศ. 2570 เมื่ออุปสงค์ทั้งจากต่างประเทศและในประเทศเริ่มมีเสถียรภาพ และการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ในอุตสาหกรรมใหม่เริ่มเกิดขึ้น ภาวะเศรษฐกิจชะลอตัวของไทยในปี พ.ศ. 2568 ทำให้ข้อจำกัดเชิงโครงสร้างที่มีอยู่มาอย่างยาวนานชัดเจนยิ่งขึ้น ได้แก่ ฐานอุตสาหกรรมที่ล้าสมัย ความสามารถในการแข่งขันด้านการส่งออกและการท่องเที่ยวที่ลดลง หนี้ครัวเรือนที่อยู่ในระดับสูง และพื้นที่ทางการคลังที่ตึงตัวมากขึ้น แต่สถานการณ์ดังกล่าวยังช่วยชี้ให้เห็นโอกาสในการปฏิรูปเพื่อสนับสนุนการลงทุน การบริโภค และตลาดแรงงานให้เข้มแข็งยิ่งขึ้น แม้แรงขับเคลื่อนในภาคการผลิตจะอ่อนตัวลง และการส่งออกจะขยายตัวชั่วคราว แต่เศรษฐกิจไทยยังคงได้รับประโยชน์จากความเชื่อมโยงกับเศรษฐกิจโลกที่แข็งแกร่ง การเกินดุลบัญชีเดินสะพัดและอัตราเงินเฟ้อที่อยู่ในระดับควบคุมได้ อย่างไรก็ตาม ความเสี่ยงด้านลบยังมีน้ำหนักมาก จึงตอกย้ำความจำเป็นในการเสริมสร้างการแข่งขัน ยกกระดับทักษะแรงงาน และฟื้นฟูพื้นที่ทางการคลัง เพื่อยกระดับผลิตภาพ ส่งเสริมการลงทุนที่มีคุณภาพในอุตสาหกรรมใหม่ที่กำลังเติบโต เช่น อุตสาหกรรมการผลิตสีเขียวขั้นสูง รวมถึงสนับสนุนการเติบโตที่มีความยืดหยุ่น และการสร้างงานมากขึ้น

เศรษฐกิจไทยที่ชะลอตัวกว่าที่คาดไว้ได้เผยให้เห็นจุดเปราะบางเชิงโครงสร้าง และเปิดโอกาสให้สามารถแก้ไขข้อจำกัดที่สะสมมานาน รวมทั้งเสริมสร้างรากฐานเพื่อการเติบโตในระยะปานกลางที่มีความยืดหยุ่นมากขึ้น การสูญเสียแรงขับเคลื่อนอย่างรวดเร็วในปี พ.ศ. 2568 ซึ่งสะท้อนจากการหดตัวของ GDP รายไตรมาสร้อยละ 0.6 ในไตรมาสที่ 3 ได้ทำให้ข้อจำกัดเชิงโครงสร้างที่มีมาอย่างยาวนานเด่นชัดยิ่งขึ้น ได้แก่ ฐานการผลิตที่อ่อนแอซึ่งยังพึ่งพาแรงงานและทุนกายภาพที่มีอายุการใช้งานสูง รวมถึงการสูญเสียความสามารถในการแข่งขันในภาคการส่งออกดั้งเดิม ขณะเดียวกัน ข้อจำกัดใหม่ ๆ ก็เริ่มชัดเจนมากขึ้น พื้นที่ทางการคลังลดลงจากการใช้จ่ายเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ ขณะที่ฐานะดุลภายนอกของไทยมีความเปราะบางมากขึ้น โดยมีดุลบัญชีเดินสะพัดที่ลดลงรายได้จากการท่องเที่ยวที่ชะลอตัวลงจากความสามารถในการแข่งขันที่ลดลง และการแข็งค่าของอัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริง ปัจจัยเหล่านี้เพิ่มความเสี่ยงต่อการเปลี่ยนแปลงของอุปสงค์โลกและความไม่แน่นอนด้านนโยบายการค้า

ภาคการผลิตและการท่องเที่ยวหดตัวลง เนื่องจากเศรษฐกิจสูญเสียแรงขับเคลื่อนในช่วงครึ่งหลังของปี พ.ศ. 2568 ซึ่งตอกย้ำความจำเป็นในการเสริมสร้างความยืดหยุ่นของภาคเศรษฐกิจ ท่ามกลางสภาพแวดล้อมโลกที่ท้าทายมากขึ้น โดยภาคการผลิตหดตัวเป็นครั้งแรกในรอบหกไตรมาส สะท้อนจากการหยุดซ่อมบำรุงโรงกลั่น การผลิตยานยนต์ที่ลดลง และการผลิตในอุตสาหกรรมพลาสติกและเครื่องจักรที่อ่อนแอ การหดตัวของภาคส่วนเหล่านี้สะท้อนความท้าทายเชิงโครงสร้างที่สำคัญ โดยภาคการผลิตของไทยประสบความยากลำบากในการยกระดับไปสู่กิจกรรมที่มีมูลค่าเพิ่มสูง ส่งผลให้มีความเปราะบางต่อการแข่งขันระดับโลก การปรับโครงสร้างห่วงโซ่อุปทาน และการเปลี่ยนผ่านสู่การผลิตที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงมากขึ้น ขณะที่การผลิตอิเล็กทรอนิกส์ยังคงมีความ

ยืดหยุ่น โดยได้รับแรงหนุนจากอุปสงค์โลกที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วสำหรับชิ้นส่วนที่เกี่ยวข้องกับปัญญาประดิษฐ์ (AI) นอกจากนี้ จำนวนนักท่องเที่ยวในไตรมาสที่ 3 ของปี 2568 ลดลงร้อยละ 13.9 เมื่อเทียบกับปีก่อน โดยมีสาเหตุหลักจากจำนวนนักท่องเที่ยวจีนที่ลดลงถึงร้อยละ 37.8 ท่ามกลางความกังวลด้านความปลอดภัย การแข่งขันในภูมิภาคที่รุนแรงขึ้น และการแข็งค่าของเงินบาท การฟื้นตัวของภาคการท่องเที่ยวที่ล่าช้าได้กดดันการส่งออกภาคบริการและการเติบโตโดยรวม พร้อมทั้งตอกย้ำความกังวลด้านความสามารถในการแข่งขัน

การส่งออกสินค้าฟื้นตัวอย่างรวดเร็วจากการเร่งส่งออกล่วงหน้าและการระบายสินค้าคงคลัง ซึ่งช่วยชดเชยอุปสงค์ภายในประเทศที่อ่อนตัวลงได้ในระดับหนึ่ง อย่างไรก็ตาม การฟื้นตัวดังกล่าวยังไม่ส่งผ่านไปสู่การขยายตัวของภาคการผลิต การส่งออกสินค้าเพิ่มขึ้นร้อยละ 19 ในเดือนกันยายน โดยมีสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ชิ้นส่วนยานยนต์ และทองคำเป็นแรงขับเคลื่อนหลัก ทั้งนี้ การเร่งส่งออกก่อนการบังคับใช้ภาษีนำเข้าที่สูงขึ้นของสหรัฐอเมริกาช่วยหนุนการส่งออก ขณะที่การส่งออกสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งได้รับการยกเว้นจากภาษีตอบโต้ของสหรัฐอเมริกายังคงขยายตัวอย่างแข็งแกร่ง และช่วยชดเชยการลดลงของภาคเกษตรได้บางส่วน อย่างไรก็ตาม การส่งออกที่แข็งแกร่งดังกล่าวยังคงเกิดขึ้นผ่านการระบายสินค้าคงคลัง และยังไม่ส่งผลให้ภาคการผลิตโดยรวมเติบโตขึ้น

ดุลบัญชีเดินสะพัดเกินดุลที่ลดลงสะท้อนการกลับเข้าสู่ระดับปกติจากช่วงก่อนหน้าที่อยู่ในระดับสูง และชี้ให้เห็นถึงความสำคัญที่เพิ่มขึ้นของการเสริมสร้างความยืดหยุ่นด้านดุลภายนอกของไทย ดุลบัญชีเดินสะพัดปรับลดลงมาอยู่ที่ร้อยละ 2.2 ของ GDP ในไตรมาสที่ 3 ของปี พ.ศ. 2568 จากร้อยละ 8 ในไตรมาสที่ 1 เนื่องจากรายได้ภาคบริการที่อ่อนแอลง การไหลออกของรายได้ที่เพิ่มขึ้น และแรงหนุนจากการเร่งส่งออกล่วงหน้าที่ค่อย ๆ ลดลง ขณะเดียวกัน จำนวนนักท่องเที่ยวในไตรมาสที่ 3 ลดลงร้อยละ 13.9 โดยมีสาเหตุหลักจากจำนวนนักท่องเที่ยวจีนที่ปรับลดลงอย่างมาก ท่ามกลางความกังวลด้านความปลอดภัยและการแข็งค่าของค่าเงินในประเทศ

การลงทุนยังคงอ่อนแอและมุ่งเน้นไปที่การบำรุงรักษามากขึ้น ชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในการส่งเสริมการลงทุนที่มีคุณภาพมากขึ้น อัตราการขยายตัวของการลงทุนรวมชะลอตัวมาอยู่ที่ร้อยละ 1.1 ในไตรมาสที่ 3 โดยเกือบร้อยละ 80 ของการใช้จ่ายด้านเงินลงทุนในปัจจุบันถูกใช้ไปกับมาตรการทดแทนสินทรัพย์ที่มีอายุการใช้งานสูง ส่งผลให้เหลือพื้นที่จำกัดสำหรับการขยายกำลังการผลิต ไทยมีการลงทุนในระดับสูง แต่ยังไม่ได้รับการเติบโตทางเศรษฐกิจกลับมายังเพียงพอ โดยเงินลงทุนจำนวนมากในภาคการผลิตไม่สามารถสร้างผลตอบแทนเชิงบวกได้อีกต่อไป ในขณะที่ภาคบริการสมัยใหม่ โดยเฉพาะเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT) และบริการวิชาชีพ ยังคงสร้างผลตอบแทนได้สูงกว่ามาก

แนวโน้มการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ในอุตสาหกรรมใหม่เริ่มปรับดีขึ้น แต่ยังคงอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับประเทศเพื่อนบ้าน ค่าขอรับการส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยเพิ่มขึ้นเกือบเป็นสองเท่าในช่วงเก้าเดือนแรกของปี พ.ศ. 2568 โดยเฉพาะในโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัล แบทเตอร์ อิเล็กทรอนิกส์ และโครงการที่เกี่ยวข้องกับยานยนต์ไฟฟ้า (EV) แม้แนวโน้มโครงการลงทุนจะอยู่ในระดับสูง แต่การไหลเข้าของเงินลงทุนจริงยังตามหลังประเทศอื่นในภูมิภาค เช่น มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และเวียดนาม ทั้งนี้ มาตรการ Thailand Fast Pass ของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI) คาดว่าจะช่วยเร่งการเปลี่ยนจากการอนุมัติโครงการไปสู่การไหลเข้าของเงินลงทุนจริงในปี พ.ศ. 2569

ภาระหนี้ครัวเรือนที่อยู่ในระดับสูงที่สุดเมื่อเทียบกับประเทศเพื่อนบ้านในอาเซียน และภาวะสินเชื่อที่เข้มงวดได้กดดันการบริโภคภาคเอกชน การบริโภคภาคเอกชนขยายตัวร้อยละ 2.6 ในไตรมาสที่ 3 แต่แรงขับเคลื่อนพื้นฐานยังคงเปราะบาง ท่ามกลางระดับหนี้ครัวเรือนที่สูง (ร้อยละ 87.8 ของ GDP) และมาตรฐานการปล่อยสินเชื่อที่เข้มงวดมากขึ้น หนี้ครัวเรือนจำนวนมากเป็นหนี้ที่ไม่มีหลักประกัน ซึ่งส่งผลให้หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) เพิ่มขึ้น และจำกัดการขยายตัวของสินเชื่อใหม่ สินเชื่อภาคเอกชนขยายตัวเพียงร้อยละ 0.4 ในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2568 สะท้อนทั้งการดึงตัวด้านอุปทานสินเชื่อและการลดระดับหนี้ของครัวเรือน

ครัวเรือนกำลังได้รับผลกระทบด้านความเป็นอยู่เป็นอย่างมากจากภาระการชำระหนี้ที่อยู่ในระดับสูง และการเติบโตของค่าจ้างที่แท้จริงซึ่งทรงตัว ส่งผลให้ความเป็นอยู่และความยืดหยุ่นของครัวเรือนลดลง ภาระหนี้ครัวเรือนที่สะสมต่อเนื่องส่งผลให้สินเชื่อภาคเอกชนหดตัวลง โดยครัวเรือนลดการใช้จ่ายลงจากภาระการชำระหนี้ ท่ามกลางการเติบโตของค่าจ้างที่แท้จริงซึ่งทรงตัว ขณะเดียวกัน จุดอ่อนเชิงโครงสร้างของตลาดแรงงานเริ่มปรากฏชัดมากขึ้น โดยการจ้างงานรวมลดลงร้อยละ 0.5 ในช่วงปลายปี พ.ศ. 2568 ในพื้นที่ชนบท จำนวนผู้ที่อยู่ในภาวะ “ผู้เสมือนว่างงาน” ซึ่งหมายถึงผู้ที่ต้องการทำงานแต่หยุดการหางาน เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ สะท้อนปัญหาความไม่สอดคล้องระหว่างทักษะแรงงานกับตำแหน่งงานในอุตสาหกรรมใหม่ แรงกดดันจากภาวะการจ้างงานและภาระหนี้ที่เกิดขึ้นพร้อมกันนี้อาจทำให้ความคืบหน้าในการลดความยากจนที่เกิดขึ้นในช่วงที่ผ่านมาเผชิญความเสี่ยง

อัตราเงินเฟ้อยังคงอยู่ในแดนลบ ขณะที่ธนาคารแห่งประเทศไทยผ่อนคลายนโยบายการเงินเพิ่มเติม เงินเฟ้อทั่วไปอยู่ในระดับติดลบต่อเนื่องเป็นเดือนที่เก้า โดยอยู่ที่ร้อยละ -0.28 ในเดือนธันวาคม พ.ศ. 2568 สะท้อนการลดลงของราคาบางหมวดมากกว่าการลดลงของราคาโดยทั่วไป โดยมีปัจจัยสำคัญจากราคาพลังงานโลกที่ลดลง การปรับลดอัตราค่าไฟฟ้า และอุปสงค์ภายในประเทศที่ซบเซา ขณะที่เงินเฟ้อพื้นฐานยังคงเป็นบวกที่ร้อยละ 0.6 บ่งชี้แรงกดดันด้านราคาในระดับต่ำ ธนาคารแห่งประเทศไทยปรับลดอัตราดอกเบี้ยนโยบายลงมาอยู่ที่ร้อยละ 1.25 ซึ่งเป็นการปรับลดครั้งที่ห้าในรอบ 14 เดือน เพื่อพยุงการบริโภคที่ยังเปราะบางท่ามกลางภาวะสินเชื่อ

ที่ตั้งตัว อย่างไรก็ตาม การส่งผ่านนโยบายการเงินยังถูกจำกัดจากการลดระดับหนี้ของครัวเรือนและเงื่อนไขสินเชื่อที่เข้มงวดในปัจจุบัน

นโยบายการคลังยังคงดำเนินในลักษณะสวนทางกับวัฏจักรเศรษฐกิจ ในขณะที่หนี้สาธารณะยังคงเพิ่มขึ้นแต่ยังอยู่ในกรอบความยั่งยืนทางการคลัง การขาดดุลงบประมาณขยายตัวมาอยู่ที่ร้อยละ 2.9 ของ GDP ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2568 โดยมีปัจจัยหลักจากการเพิ่มขึ้นของรายจ่ายลงทุนและเงินอุดหนุนด้านพลังงาน หนี้สาธารณะเพิ่มขึ้นมาอยู่ที่ร้อยละ 65.1 ของ GDP สูงกว่าระดับก่อนการแพร่ระบาดมากกว่า 20 จุดร้อยละ แต่ยังคงต่ำกว่าเพดานซึ่งกำหนดไว้ที่ร้อยละ 70 ของ GDP พื้นที่ทางการคลังเริ่มตึงตัวมากขึ้น เนื่องจากภาระการชำระหนี้ที่แตะระดับสูงสุดนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2549 ซึ่งตอกย้ำความจำเป็นในการปรับฐานทางการคลังในระยะปานกลางตามกรอบการคลังระยะปานกลาง พ.ศ. 2569–2573

แนวโน้มเศรษฐกิจและปัจจัยเสี่ยง

มองไปข้างหน้า แนวโน้มการเติบโตของเศรษฐกิจไทยในระยะใกล้ยังคงอยู่ในระดับต่ำ ก่อนจะค่อย ๆ ปรับดีขึ้นในระยะปานกลาง คาดว่าอัตราการเติบโตของ GDP จะชะลอลงมาอยู่ที่ร้อยละ 1.6 ในปี พ.ศ. 2569 สะท้อนการคลี่คลายของแรงหนุนจากการเร่งส่งออกล่วงหน้าในปี พ.ศ. 2568 ความไม่แน่นอนด้านนโยบายการค้าโลกที่ยังคงอยู่ และแรงกดดันจากภาระหนี้ครัวเรือนที่อยู่ในระดับสูงควบคู่กับภาวะสินเชื่อที่ตึงตัว ซึ่งยังคงถ่วงอุปสงค์ภายในประเทศ ภาคการท่องเที่ยวคาดว่าจะฟื้นตัวอย่างค่อยเป็นค่อยไป ขณะที่การเติบโตทางเศรษฐกิจมีแนวโน้มปรับดีขึ้นเล็กน้อยในปี พ.ศ. 2570 มาอยู่ที่ประมาณร้อยละ 2.2 จากสภาพเศรษฐกิจโลกที่มีเสถียรภาพมากขึ้น การลงทุนภาคเอกชนฟื้นตัว และโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศขนาดใหญ่เริ่มเปลี่ยนผ่านไปสู่การผลิตและการจ้างงานจริง

การส่งออกมีแนวโน้มเผชิญแรงกดดันในปี พ.ศ. 2569 โดยคาดว่าจะการเติบโตของการส่งออกสินค้าจะชะลอลงอย่างมีนัยสำคัญ หลังจากที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจากการเร่งส่งออกล่วงหน้าในปี พ.ศ. 2568 กลุ่มอุตสาหกรรมที่มีความเสี่ยงต่อมาตรการภาษีนำเข้าของสหรัฐฯ มากที่สุด (ได้แก่ ยานยนต์ ชิ้นส่วนยานยนต์ และเครื่องจักรบางประเภท) มีแนวโน้มหดตัวเล็กน้อย ขณะที่การส่งออกสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ โดยเฉพาะชิ้นส่วนที่เกี่ยวข้องกับปัญญาประดิษฐ์ (AI) ยังคงขยายตัวได้ดี ดุลบัญชีเดินสะพัดคาดว่าจะปรับลดลงมาอยู่ที่ร้อยละ 2 ของ GDP ในปี พ.ศ. 2569 จากดุลการค้าที่ปรับลดลง อย่างไรก็ตาม ราคาน้ำมันที่อยู่ในระดับต่ำและการฟื้นตัวของภาคการท่องเที่ยวจะค่อยเป็นค่อยไป จะช่วยพยุงฐานะดุลภายนอกโดยรวม

ความเสี่ยงด้านขาลงยังคงมีน้ำหนักมากกว่า โดยความไม่แน่นอนด้านนโยบายการค้าโลกที่เพิ่มสูงขึ้นยังคงเป็นความเสี่ยงภายนอกหลัก ซึ่งการทวีความรุนแรงของความตึงเครียดทางการค้าอาจกดดันการส่งออก สร้างความปั่นป่วนต่อห่วงโซ่อุปทาน และบั่นทอนความเชื่อมั่นของนักลงทุน ภาคการท่องเที่ยวยังเผชิญความเสี่ยงจากความกังวลด้านความปลอดภัย การแข่งขันในภูมิภาคที่ทวีความรุนแรงขึ้น และการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการเดินทาง

โดยเฉพาะในกลุ่มนักท่องเที่ยวจีน นอกจากนี้ ความไม่แน่นอนทางการเมืองที่เกี่ยวข้องกับวัฏจักรการเลือกตั้งอาจส่งผลให้การอนุมัติและการดำเนินงบประมาณปีงบประมาณ พ.ศ. 2570 ล่าช้า และกระทบต่อแผนการใช้จ่ายภาครัฐ อย่างไรก็ตาม ยังมีปัจจัยหนุนบางประการ ได้แก่ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่สูงกว่าคาดไว้โดยเฉพาะในยานยนต์ไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ และโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัล ซึ่งอาจช่วยหนุนกิจกรรมการผลิตและผลิตภาพ ขณะเดียวกัน การผ่อนคลายความตึงเครียดทางการค้าโลกอาจช่วยฟื้นแรงส่งของภาคอุตสาหกรรมได้

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

การเสริมสร้างรากฐานการเติบโตและการจ้างงานของไทยจำเป็นต้องอาศัยการปฏิรูปที่มุ่งเน้นด้านการแข่งขันทักษะ และการปรับฐานทางการคลัง การยกระดับการแข่งขันในภาคบริการ โครงสร้างพื้นฐานดิจิทัล โลจิสติกส์ และภาคโครงสร้างพื้นฐานสำคัญอื่น ๆ มีความจำเป็นต่อการเพิ่มผลิตภาพและดึงดูดการลงทุนที่ให้ผลตอบแทนสูงขึ้น การยกระดับทักษะแรงงานผ่านการฝึกอบรมที่สอดคล้องกับความต้องการของอุตสาหกรรมและการพัฒนาทักษะใหม่ (reskilling) มีความสำคัญอย่างยิ่งในการแก้ไขปัญหาความไม่สอดคล้องของทักษะที่เพิ่มขึ้น และเตรียมแรงงานสำหรับภาคส่วนที่เติบโตเร็ว เช่น ยานยนต์ไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ขั้นสูง บริการดิจิทัล และการผลิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม การปรับฐานทางการคลัง โดยการลดการขาดดุลให้สอดคล้องกับกรอบการคลังระยะกลาง การปรับทิศทางการใช้จ่ายไปสู่การลงทุนภาครัฐที่มีประสิทธิภาพและการคุ้มครองทางสังคมแบบมุ่งเป้า ตลอดจนการขยายฐานรายได้ จะช่วยฟื้นฟูพื้นที่ทางการคลัง นอกจากนี้ ปัญหาหนี้ครัวเรือนสามารถแก้ไขได้ผ่านแนวทางเชิงระบบที่บูรณาการกัน เช่น การปรับโครงสร้างหนี้แบบมุ่งเป้า การบริหารจัดการหนี้ผ่านบริษัทบริหารสินทรัพย์ (Asset Management Companies) และการเสริมมาตรการคุ้มครองทางสังคมควบคู่กับการพัฒนาทักษะแรงงานเพื่อเพิ่มรายได้ โดยรวมแล้ว การปฏิรูปเหล่านี้จะช่วยให้เงินทุนไหลไปสู่กิจกรรมที่มีผลิตภาพสูง เสริมสร้างความยืดหยุ่นของตลาดแรงงาน และเพิ่มความพร้อมของไทยในการคว้าโอกาสใหม่ ๆ ในอุตสาหกรรมสีเขียวและอุตสาหกรรมขั้นสูงได้

เสาหลักการปฏิรูป	ทิศทางการดำเนินนโยบาย	ผลกระทบ
การแข่งขัน	เดินหน้าการปฏิรูปเพื่อส่งเสริมการแข่งขันในภาคบริการ โครงสร้างพื้นฐานดิจิทัล โลจิสติกส์ และภาคโครงสร้างพื้นฐานสำคัญอื่น ๆ พร้อมทั้งปรับปรุงและลดความซับซ้อนของกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อการเข้าสู่ตลาด การขยายกิจการ และนวัตกรรม	เพิ่มประสิทธิภาพ ลดต้นทุน และเปิดทางให้เกิดการลงทุนทั้งในและต่างประเทศในกิจกรรมที่มีมูลค่าเพิ่มสูง
ทักษะ	ขยายการฝึกอบรมที่สอดคล้องกับความต้องการของอุตสาหกรรมและการพัฒนาทักษะใหม่ (reskilling) เพื่อแก้ไขปัญหาความไม่สอดคล้องของทักษะ และเตรียมแรงงานสำหรับภาคส่วนที่เติบโตเร็ว (ยานยนต์ไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ขั้นสูง บริการดิจิทัล และการผลิตสีเขียว)	ลดช่องว่างด้านทักษะ เพิ่มโอกาสในการมีงานทำ และเสริมสร้างความพร้อมของกำลังแรงงานต่อการเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้าง
การปรับฐานทางการคลัง	ลดการขาดดุลให้สอดคล้องกับกรอบการคลังระยะปานกลาง ให้มีความสำคัญกับการลงทุนภาครัฐที่มีประสิทธิภาพและการคุ้มครองทางสังคมแบบมุ่งเป้า พร้อมทั้งขยายฐานรายได้ รวมถึงการปรับโครงสร้างภาษีมูลค่าเพิ่ม และการเสริมสร้างการจัดเก็บภาษีดิจิทัล	ฟื้นฟูพื้นที่ทางการคลัง สนับสนุนการลงทุนที่ก่อให้เกิดผลิตภาพ และเพิ่มความสามารถในการรับมือกับความผันผวน

อุตสาหกรรมการผลิตสีเขียวขั้นสูง

ภาคการผลิตเป็นแกนหลักของแบบจำลองการเติบโตทางเศรษฐกิจของไทยมาโดยตลอด แต่บทบาทของภาคการผลิตเริ่มถูกจำกัดมากขึ้นจากมูลค่าเพิ่มภายในประเทศที่อยู่ในระดับต่ำและข้อจำกัดด้านการยกระดับกิจกรรมการผลิต ในปี พ.ศ. 2567 ภาคการผลิตคิดเป็นร้อยละ 25 ของ GDP และร้อยละ 16 ของการจ้างงานหรือคิดเป็นแรงงานไทยมากกว่า 6.2 ล้านคน อย่างไรก็ตาม สัดส่วนของภาคการผลิตต่อ GDP ลดลงจากจุดสูงสุดที่ร้อยละ 31 ในปี พ.ศ. 2553 เนื่องจากการเติบโตของผลิตภาพที่ชะงักงัน และการมีส่วนร่วมในห่วงโซ่มูลค่าโลกที่ยังคงกระจุกตัวอยู่ในขั้นตอนการประกอบและการผลิตขั้นปลาย ในระยะข้างหน้า เมกะเทรนด์ระดับโลก อาทิ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว และการแบ่งแยกทางการค้าที่เพิ่มขึ้น กำลังปรับเปลี่ยนรูปแบบการผลิตและการค้า เนื่องจากอัตราการค้าเมื่อเทียบกับ GDP ของไทยมีค่าใกล้เคียงร้อยละ 140 เศรษฐกิจไทยจึงมีความอ่อนไหวสูงต่อการเปลี่ยนแปลงของอุปสงค์โลก นโยบายการค้า และพลวัตของห่วงโซ่มูลค่า ซึ่งยิ่งตอกย้ำความสำคัญของการยกระดับภาคการผลิตเพื่อสนับสนุนการเติบโตและความยืดหยุ่นของเศรษฐกิจในระยะปานกลาง

ประเทศไทยสามารถต่อยอดจากจุดแข็งที่มีอยู่เพื่อปรับบทบาทไปสู่การผลิตขั้นสูงและการผลิตสีเขียวมากขึ้น และพัฒนาอุตสาหกรรมเหล่านี้ให้เป็นอุตสาหกรรมแห่งอนาคตและเครื่องยนต์การเติบโตใหม่ของเศรษฐกิจ การส่งออกสินค้าสีเขียวของไทยเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจนคิดเป็นสัดส่วนเกือบร้อยละ 10 ของการส่งออกทั้งหมดในปี พ.ศ. 2567 ประเทศไทยยังสามารถได้รับประโยชน์เพิ่มเติมจากการเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันโดย

มุ่งเน้นความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เนื่องจากสินค้าสีเขียวโดยเฉลี่ยมีความซับซ้อนทางเทคโนโลยีสูงกว่าสินค้าที่ไม่ใช่สีเขียว สะท้อนความเข้มข้นด้านองค์ความรู้ที่สูงกว่า และมีขอบเขตในการสร้างมูลค่าเพิ่มภายในประเทศที่มากกว่า นอกจากนี้ เมื่อเทียบกับประเทศที่มีโครงสร้างเศรษฐกิจคล้ายคลึงกันและประเทศรายได้สูง ไทยยังมีช่องว่างในการยกระดับความสามารถในการแข่งขันด้านความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมอีกมาก ซึ่งจะเปิดโอกาสให้ไทยสามารถเพิ่มส่วนแบ่งในตลาดโลกของสินค้าสีเขียวและเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้อง ซึ่งกำลังเติบโตอย่างต่อเนื่อง

ประเทศไทยยังมีศักยภาพด้านการผลิตสีเขียวที่ยังไม่ได้ถูกใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ โดยดัชนีความซับซ้อนด้านการผลิตสีเขียว (Green Complexity Index) ของไทยอยู่ที่ 0.7 ซึ่งต่ำกว่าศักยภาพความซับซ้อนด้านการผลิตสีเขียวที่ประเมินไว้ที่ 1.4 อย่างมาก สะท้อนว่าไทยยังมีขีดความสามารถแฝงในการขยายไปสู่ห่วงโซ่มูลค่าสีเขียวที่มีความซับซ้อนสูงขึ้น การปลดล็อกศักยภาพดังกล่าวจำเป็นต้องปรับทิศทางจากการผลิตที่ขับเคลื่อนด้วยปริมาณ และการประกอบชิ้นปลาญ ไปสู่กิจกรรมที่เน้นนวัตกรรม การผลิตชิ้นส่วน การบูรณาการระบบ และบริการที่สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มภายในประเทศและการจ้างงานที่ใช้ทักษะสูงมากขึ้น

เมื่อพิจารณาจากการเติบโตของตลาดโลก ความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบที่มีอยู่ และระดับความซับซ้อนของผลิตภัณฑ์ พบว่าห่วงโซ่มูลค่าการผลิตสีเขียวหลายสาขามีศักยภาพโดดเด่น ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันสูงในเทคโนโลยีทำความเย็นประหยัดพลังงาน โดยเฉพาะเครื่องปรับอากาศแบบกลับทิศทาง (reverse-cycle air conditioners) ซึ่งมีส่วนแบ่งตลาดโลกเกือบหนึ่งในสาม โดยอยู่ในระดับใกล้เคียงกับจีน นอกจากนี้ ไทยยังอยู่ในตำแหน่งที่เอื้อต่อการใช้ประโยชน์จากอุปสงค์โลกที่เติบโตอย่างรวดเร็วสำหรับผลิตภัณฑ์เซลล์แสงอาทิตย์ (solar photovoltaic) โดยมีความสามารถในการแข่งขันในชิ้นส่วนบางประเภท เช่น ชิ้นส่วนทางแสงสำหรับระบบโซลาร์เซลล์ ขณะเดียวกัน เทคโนโลยีคาร์บอนต่ำและเทคโนโลยีที่ใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพในกลุ่มเทคโนโลยีเกิดใหม่ อาทิ เทคโนโลยีดักจับคาร์บอน การจัดการน้ำเสีย และการควบคุมมลพิษทางอากาศ ยังมีศักยภาพในการขยายการส่งออก

จุดแข็งที่ไทยมีอยู่ในอุตสาหกรรมยานยนต์เปิดโอกาสสำคัญในการเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันด้านยานยนต์ไฟฟ้า อุตสาหกรรมยานยนต์ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 3.1 ของ GDP และมีการจ้างงานมากกว่า 570,000 คน มีปริมาณการผลิตลดลงตามการเปลี่ยนผ่านของอุตสาหกรรมยานยนต์โลก จากเครื่องยนต์สันดาปภายในไปสู่ยานยนต์ไฟฟ้า ขณะเดียวกัน ฐานการผลิตที่เข้มแข็งของไทยในด้านชิ้นส่วนยานยนต์ อุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ และการผลิตโครงสร้างตัวถัง เป็นรากฐานสำคัญต่อการเปลี่ยนผ่านสู่ยานยนต์ไฟฟ้า ห่วงโซ่มูลค่าที่เกี่ยวข้องกับยานยนต์ไฟฟ้า (ตามคำนิยามแบบกว้าง) คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 4.3 ของการส่งออกทั้งหมด ซึ่งสูงกว่าประเทศในอาเซียนส่วนใหญ่ การวิเคราะห์ระดับสถานประกอบการชี้ว่า มากกว่าร้อยละ 80 ของยอดขายชิ้นส่วนยานยนต์ในไทยยังสามารถนำไปใช้กับยานยนต์ไฟฟ้าได้ โดยส่วนใหญ่ร้อยละ 58 ไม่ได้รับผลกระทบ และอีกร้อยละ 19 ต้องการการปรับเปลี่ยนเพียงเล็กน้อย สะท้อนศักยภาพในการรักษาการจ้างงานภายในประเทศควบคู่ไปกับการยกระดับกระบวนการผลิต

ประเทศไทยยังมีความสามารถในการแข่งขันในห่วงโซ่มูลค่าการผลิตสีเขียวอื่น ๆ โดยเฉพาะอุตสาหกรรม เซลล์แสงอาทิตย์และเครื่องใช้ไฟฟ้าที่ประหยัดพลังงาน การส่งออกผลิตภัณฑ์เซลล์แสงอาทิตย์เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว จากร้อยละ 0.5 ของการส่งออกทั้งหมดในปี พ.ศ. 2561 เป็นร้อยละ 1.9 ในปี พ.ศ. 2566 สูงกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศในอาเซียน และสอดคล้องกับแนวโน้มล่าสุดของเวียดนาม อย่างไรก็ตาม การผลิตยังคงกระจุกตัวอยู่ในขั้นตอนการประกอบแผงเป็นหลัก โดยมีการมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่สร้างมูลค่าเพิ่มสูงกว่า เช่น การผลิตเซลล์ อินเวอร์เตอร์ และวัตถุดิบต้นน้ำ อยู่ในสัดส่วนที่จำกัด นอกจากนี้ ไทยยังเป็นฐานการผลิตสำคัญของเทคโนโลยีทำความเย็นประหยัดพลังงานในระดับโลก และเป็นหนึ่งในผู้ส่งออกเครื่องปรับอากาศรายใหญ่ของโลก โดยไทยเป็นผู้ส่งออกเครื่องปรับอากาศรายใหญ่อันดับสามของโลก คิดเป็นประมาณร้อยละ 10 ของการส่งออกเครื่องปรับอากาศทั่วโลก และเป็นฐานการผลิตหลักของเครื่องปรับอากาศระบบอินเวอร์เตอร์ที่ใช้สารทำความเย็น R-32 โดยมีบริษัทชั้นนำ เช่น Daikin Mitsubishi และ Toshiba เป็นผู้ขับเคลื่อนหลัก การรักษาความสามารถในการแข่งขันในภาคส่วนเหล่านี้จำเป็นต้องอาศัยการยกระดับทักษะแรงงาน การพัฒนาชิ้นส่วน และการพัฒนา นวัตกรรมอย่างต่อเนื่อง ท่ามกลางการแข่งขันระดับโลกที่ทวีความเข้มข้นขึ้น

การขยายการผลิตสีเขียว โดยเฉพาะยานยนต์ไฟฟ้าและชิ้นส่วน องค์กรประกอบของระบบเซลล์แสงอาทิตย์ และเทคโนโลยีทำความเย็นประหยัดพลังงาน สามารถช่วยเพิ่มระดับ GDP ได้อีกร้อยละ 2.9 ภายในปี พ.ศ. 2578 การจำลองด้วยแบบจำลองเศรษฐกิจชี้ว่า ในช่วงสิบปีข้างหน้า การขยายตัวของการผลิตสีเขียวอาจช่วยเพิ่มอัตราการเติบโตของ GDP ที่แท้จริงเฉลี่ยต่อปีสูงกว่ากรณีฐานประมาณ 0.3 จุดร้อยละ และทำให้การจ้างงานในปี พ.ศ. 2578 สูงขึ้นราวร้อยละ 0.6 ทั้งนี้ ผลดังกล่าวจะเกิดขึ้นได้เมื่อการสร้างมูลค่าเพิ่มภายในประเทศและความเชื่อมโยงของห่วงโซ่อุปทานมีความเข้มแข็งมากขึ้น

การบรรลุผลประโยชน์ดังกล่าวจำเป็นต้องมีสัญญาณด้านราคาและสัญญาณตลาดที่ชัดเจนเพื่อสนับสนุนการลดการปล่อยคาร์บอน และลดความเสี่ยงจากมาตรการทางการค้าที่เกี่ยวข้องกับสภาพภูมิอากาศ รวมถึงกลไกปรับคาร์บอนก่อนเข้าพรมแดนของสหภาพยุโรป (Carbon Border Adjustment Mechanism) การนำระบบกำหนดราคาคาร์บอนที่มีประสิทธิภาพมาใช้ การปรับโครงสร้างเงินอุดหนุนเชื้อเพลิงฟอสซิลและค่าไฟฟ้า การเร่งการใช้พลังงานหมุนเวียน ตลอดจนการปรับปรุงตลาดไฟฟ้าและโครงข่ายไฟฟ้าให้ทันสมัย จะช่วยจูงใจให้เกิดการลงทุนคาร์บอนต่ำและเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันด้านการส่งออก

การต่อยอดโอกาสด้านการผลิตสีเขียวของไทยให้เกิดการเติบโตที่ยั่งยืนและการจ้างงานที่มีคุณภาพ จำเป็นต้องอาศัยนโยบายเสริมควบคู่กัน. นโยบายควรมุ่งให้การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมสีเขียวช่วยสนับสนุนการพัฒนาผู้ผลิตในประเทศ การถ่ายทอดองค์ความรู้และเทคโนโลยี ตลอดจนการยกระดับทักษะแรงงานตลอดห่วงโซ่มูลค่า แม้มาตรการส่งเสริมที่ดำเนินการในช่วงที่ผ่านมาได้ช่วยเร่งการนำเทคโนโลยีสีเขียวบางประเภทมาใช้ในระยะแรก แต่ยังคงจำเป็นต้องเสริมด้วยการสนับสนุนแบบมุ่งเป้าในด้านการพัฒนาทักษะใหม่ การถ่ายทอดเทคโนโลยี และการเชื่อมโยงผู้ประกอบการ SMEs เข้ากับห่วงโซ่อุปทาน นโยบายดังกล่าวจะ

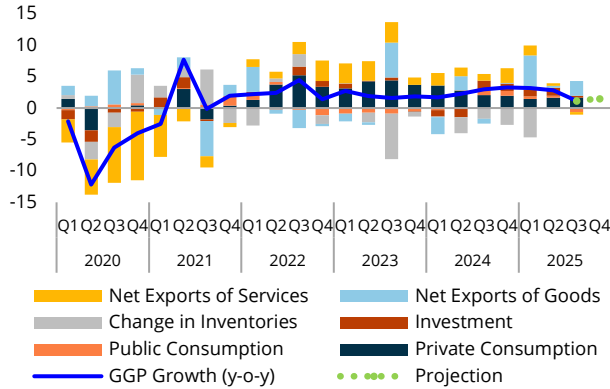
ช่วยให้ไทยสามารถมีบทบาทมากขึ้นในห่วงโซ่มูลค่าระดับภูมิภาคและระดับโลก และขยับจากการผลิตขั้นการประกอบไปสู่กิจกรรมที่สร้างมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น เช่น ในอุตสาหกรรมเซลล์แสงอาทิตย์ ซึ่งกิจกรรมต้นน้ำด้านการวิจัยและพัฒนา กิจกรรมกลางน้ำด้านการบูรณาการระบบและบริการดิจิทัล และกิจกรรมปลายน้ำด้านการติดตั้งใช้งาน ที่อาศัยการปรับปรุงโครงข่ายไฟฟ้าและการผสมระบบเข้ากับอาคาร ล้วนมีศักยภาพในการพัฒนา การแก้ไข ปัญหาการขาดแคลนทักษะในสาขาวิศวกรรม ดิจิทัล และการผลิตที่ยั่งยืน ผ่านการจัดการศึกษาและการฝึกอบรม ที่สอดคล้องกับความต้องการของอุตสาหกรรม รวมถึงการสนับสนุนนวัตกรรมที่ตอบโจทย์อุปสงค์ จะมีบทบาทสำคัญต่อการรักษาแรงส่งของการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจไปสู่การผลิตสีเขียวที่มีมูลค่าเพิ่มสูงและใช้ทักษะขั้นสูง

เสาหลักการปฏิรูป	ทิศทางการดำเนินนโยบาย	ผลกระทบ
สัญญาณด้านราคา	สร้างสัญญาณตลาดที่ชัดเจนผ่านการกำหนดราคาคาร์บอน การทยอยปรับลดเงินอุดหนุนเชื้อเพลิงและพลังงาน และการพัฒนาการผลิตไฟฟ้าและตลาดไฟฟ้าให้มีการแข่งขันมากขึ้นเพื่อสนับสนุนพลังงานสะอาด	เพิ่มอุปสงค์ต่อเทคโนโลยีและกระบวนการผลิตคาร์บอนต่ำ
ห่วงโซ่อุปทานในประเทศและทักษะแรงงาน	เสริมสร้างขีดความสามารถด้านเทคโนโลยีขั้นสูงผ่านการยกระดับการศึกษาและการฝึกอบรมด้านวิศวกรรม การผลิตขั้นสูง และการผลิตที่ยั่งยืน ควบคู่กับการยกระดับผู้ประกอบการ SMEs ผ่านการสนับสนุนด้านทักษะ เงินทุน และเทคโนโลยีแบบมุ่งเป้า	เพิ่มศักยภาพของผู้ผลิตในประเทศ เพิ่มการสร้างมูลค่าเพิ่มภายในประเทศ และสนับสนุนการจ้างงานที่มีคุณภาพในกลุ่มงานที่ใช้ทักษะสูง
นโยบายอุตสาหกรรมเพื่อการยกระดับในประเทศ	ปรับแนวทางสิทธิประโยชน์การลงทุนและนโยบายอุตสาหกรรมให้สอดคล้องกัน เพื่อส่งเสริมการเชื่อมโยงผู้ผลิตในประเทศ การถ่ายทอดเทคโนโลยี และการยกระดับทักษะแรงงาน	ทำให้การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ สนับสนุนการเพิ่มผลิตภาพ การสร้างทรัพย์สินทางปัญญา การพัฒนาขีดความสามารถด้านการวิจัยและพัฒนา และการยกระดับทักษะ

การพัฒนาในระยะที่ผ่านมา และแนวโน้มเศรษฐกิจในระยะปานกลาง

แผนภาพที่ ES 1: การขยายตัวทางเศรษฐกิจยังฟื้นตัวไม่สม่ำเสมอ โดยการเร่งส่งออกสินค้าล่วงหน้าขาดเขยการชะลอตัวของอุปสงค์ภายในประเทศ

(ร้อยละขององค์ประกอบการขยายตัวทางเศรษฐกิจที่แท้จริงเทียบกับปีก่อนหน้า)

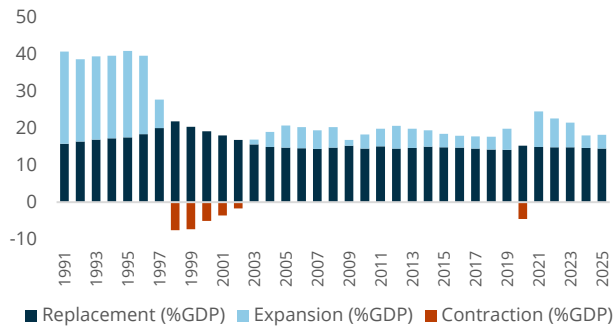

หมายเหตุ: การเปลี่ยนแปลงสินค้าคงคลังรวมความคาดเคลื่อนทางสถิติ

ที่มา: สศช.

แผนภาพที่ ES 3: การลงทุนยังอยู่ในระดับต่ำและกระจุกตัวในการลงทุนเพื่อบำรุงรักษา

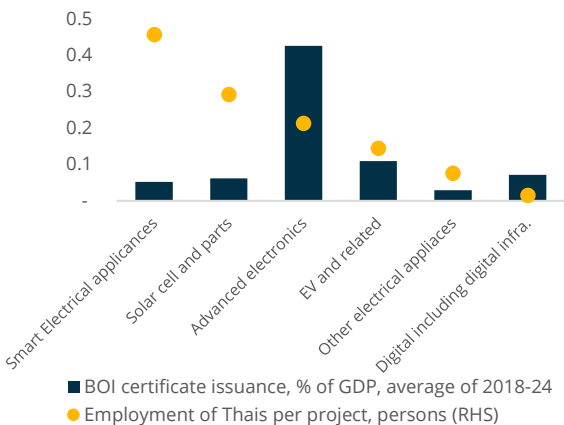
(ร้อยละของ GDP)

ที่มา: สศช.; การคำนวณของเจ้าหน้าที่ธนาคารโลก

แผนภาพที่ ES 5: ค่าขอรับการส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมสีเขียวเพิ่มขึ้น

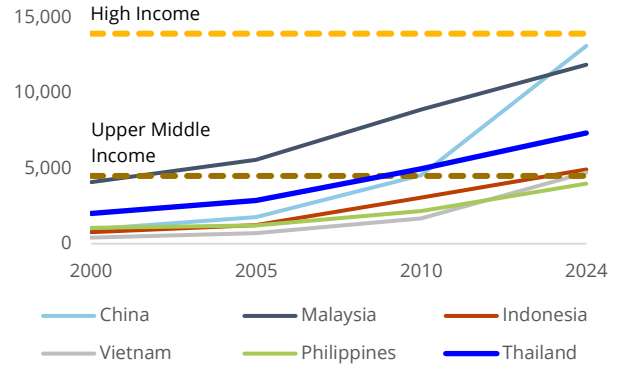
(แกนซ้าย: ร้อยละของ GDP, แกนขวา: การจ้างงานที่คาดว่าจะเกิดขึ้น, คน)

ที่มา: BOI; การคาดการณ์ของเจ้าหน้าที่ธนาคารโลก

แผนภาพที่ ES 2: ไทยก้าวสู่ประเทศรายได้ปานกลางระดับบนในปี พ.ศ. 2554 แต่การเติบโตทางเศรษฐกิจยังไม่เร่งตัว

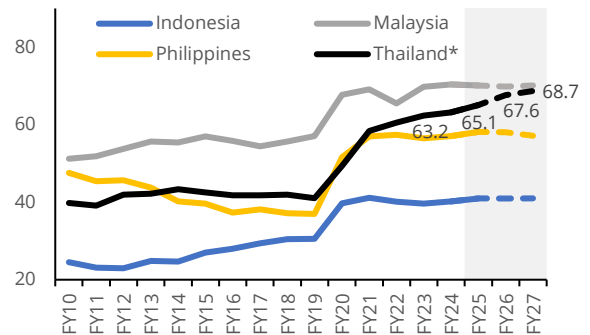
(รายได้ประชาชาติต่อหัว)

ที่มา: สศช.; การคำนวณของเจ้าหน้าที่ธนาคารโลก

แผนภาพที่ ES 4: หนี้สาธารณะมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น แต่ยังอยู่ในกรอบความยั่งยืน

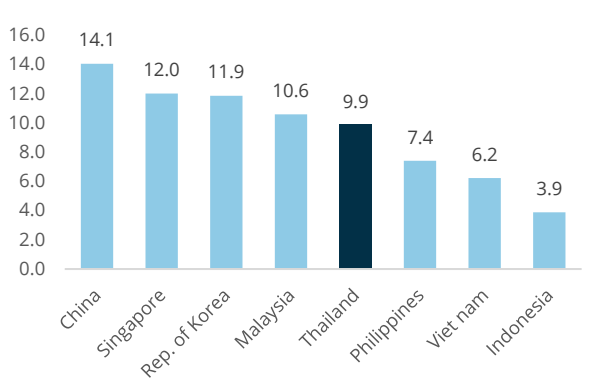
(ร้อยละของ GDP)

ที่มา: IMF; *การคาดการณ์ของเจ้าหน้าที่ธนาคารโลก

แผนภาพที่ ES 6: สินค้าสีเขียวคิดเป็นประมาณหนึ่งในสิบของการส่งออกของไทย

(ร้อยละของการส่งออก, ปี ค.ศ. 2023)

ที่มา: UN Comtrade; CEPII's BACI database; การคาดการณ์ของเจ้าหน้าที่ธนาคารโลก

ตารางที่ ES 1: ดัชนีชี้วัดเศรษฐกิจมหภาค

	2021	2022	2023	2024	2025e	2026f	2027f
อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจที่แท้จริง (ณ ราคาประจำปี)	1.6	2.6	2.0	2.5	2.2	1.6	2.2
การบริโภคภาคเอกชน	0.6	6.2	6.9	4.4	2.4	1.9	2.3
การบริโภคภาครัฐ	3.7	0.1	-4.7	2.5	0.3	1.3	1.9
การลงทุนรวม	3.1	2.2	1.2	0.0	2.4	1.2	3.3
การส่งออกสินค้าและบริการ ¹	11.1	6.2	2.4	7.8	8.9	1.4	2.7
การนำเข้าสินค้าและบริการ	17.9	3.4	-2.5	6.3	7.2	1.6	3.4
อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจที่แท้จริง (ณ ราคาประจำปี)							
ภาคเกษตรกรรม	2.6	1.2	2.0	-1.1	3.1	1.6	1.8
ภาคอุตสาหกรรม	5.9	4.1	-5.7	0.8	-0.2	-0.4	2.0
ภาคบริการ	-0.3	3.3	4.6	5.7	3.2	2.5	2.3
เงินเฟ้อ (ดัชนีราคาผู้บริโภค)	1.2	6.1	1.2	0.4	-0.1	0.7	1.7
ดุลบัญชีเดินสะพัด (ร้อยละ ต่อ GDP)	-2.1	-3.5	1.4	2.1	2.1	2.0	1.8
ดุลการค้า (ร้อยละ ต่อ GDP)	-6.7	-4.4	-2.0	-1.3	-2.7	-2.7	-2.2
หนี้สาธารณะ (ร้อยละ ต่อ GDP)	57.7	59.7	62.0	62.6	65.1	67.6	68.7

หมายเหตุ: 1/ สัดส่วนการส่งออกสินค้าและบริการเท่ากับร้อยละ 73 ของ GDP ในปี 2567 สามารถอ่านรายละเอียดประมาณการเพิ่มเติมได้ในเล่มรายงาน

ที่มา: สศช.; การคำนวณของเจ้าหน้าที่ธนาคารโลก

World Bank Group, 30th Floor, Siam Piwat Tower, 989 Rama 1 Road, Pathumwan, Bangkok 10330
E-mail : thailand@worldbank.org | Tel. 02-686-8300

 worldbank.org/thailand facebook.com/WorldBankThailand